

κός ὡς ἀθωότης, ἢ ὑψηλόφρων ὡς ἡ ἰδέα, ὁ ἄκακος ὡς βρέφος Ἀνδρῆϊκος.

Καὶ τώρα, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ μάτην ἀναζητοῦν τὸν γλυκύν, τὸν συμπαθῆ Ἀνδρῆαν, μία μένει παρηγορία. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ἐπιστήμη εἶναι ὅπως καὶ ἡ Ἐλευθερία. Θέλει καὶ αὐτὴ αἷμα, θέλει θύματα καὶ ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀφίνουν τὴν πνοὴν μαχόμενοι εἰς τὰς τάξεις τῆς Πατρίδος ἢ τῆς Ἐπιστήμης, εἶναι οἱ πρῶτοι σκαπανεῖς, οἱ γνησιώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς πραγματικῆς προόδου, οἱ ἐλευθερωταὶ ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας. . . .

Κ.:

Εἰς τὸν Ἀνδρεῖον Καρπὸν
Μαρτυρὰ τῆς Ἐπιστήμης

Ἀπ' τὰ βαθειὰ τῆς Ἐπιστήμης ὄνειρα,
Ἐπεσε; μέσα στὰ βαθειὰ σκοτάδια,
Κιὰν τὸ ρυθμὸ τοῦ κόσμου δὲν ἐτάραξες,
Μὰ δυὸ ψυχὲς παράτησες ρημάδια.

✽

Ὡ τῶν ὄνειρων τᾶγγιχ' ἀχνοῦφάσματα!
Ὡ τῆς ἀράχνης μέσ' στὰ μνήματα τὰ δίχτυα!
Τῶν οὐρανῶν γεννιοῦνται τὰ χαράμματα
Ἀπ' τᾶλνωτα τοῦ ζόφου μεσανύχτια!

✽

Κιὰν ὁ Μαρτυρικός σου, ἄπλερε, θάνατος,
Τῆς Ἐπιστήμης δόξα δὲν ἐστάθη,
Μὰ Ἐκείνη μίαν ἀκτίνα ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς
Σοῦ στέλνει μέσ' στοῦ μνήματος τὰ βᾶθη!
(1899) Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἀνδρεῖι Ὁθ. Καρπῶι

Μαγρὸ καράβι σ' ἔφερε σὲ μακρὸν λιμάνι. . .
Τὸ μοιρολόγι, ἀλλοίμονο, τόσο μακρὸν δὲ φτάνει.
Κι' ἂν σὲ καλοῦνε οἱ στεναγμοὶ κι' ἂν σὲ καλοῦν οἱ θρήνοι
Ἐσὸ κοιμᾶσαι ἀξύπνητος στὸ φῶς καὶ στὴ γαλήνη.

✽

Δὲ σὲ σκεπάζει λησμονιά, κι' ἂν γοργοτρέχη ὁ χρόνος
Τὰ δάκρυα θᾶναι ἀστείρευτα, θὰ μεγαλῶνῃ ὁ πόνος.
Κι' ἐσὸ τῶν δρόμων τῶν κρυφῶν πανέμορφε διαβάτη
Νὰ ξαναρθῆς ἐδῶ στὴ γῆ δὲ θᾶβρης μονοπάτι!